

ผลงานเล่มแรกใน “ไตรภาคอวกาศ” ของผู้เขียน “นาร์เนีย”

OUT OF THE SILENT PLANET

ดาวดับเสียง

C. S. Lewis

ดาวดับเสียง

ซี. เอส. ลูอิส
เขียน

SaintPSU

แปล

ดาวดับเสียง

SaintPSU แปล

จากเรื่อง Out of the Silent Planet (1938) โดย C. S. Lewis

Thai Language Copyright@2022 by Veritas Publishing All Rights Reserved

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กรกฎาคม 2565

พิมพ์ครั้งที่ 2 : สิงหาคม 2567

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ลูอิส, ซี. เอส.

ดาวดับเสียง.-- กรุงเทพฯ : เวิร์ทส, 2565.

426 หน้า.

1. นวนิยายอังกฤษ I. เซนต์พีเอิสยู, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

823.912

ISBN 978-616-93650-5-1

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์เวิร์ทส Published by Veritas Publishing

บรรณาธิการ เกรียงไกร ทวีโชติกิจเจริญ

ออกแบบปก Supchanon Tongin

สงวนสิทธิตามพระราชบัญญัติการพิมพ์

พิมพ์ที่ : บริษัท กู๊ดเฮด พรินท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุ๊ป จำกัด

6/1 นิคมอุตสาหกรรมบางชัน ซอยเสรีไทย58 แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

Tel. 02-136-7042 Fax. 02-136-7043 Email : info@good-head.com

คำนำ

ซี. เอส. ลูอิส ถือเป็นนักเขียนที่นักอ่านชาวไทยคุ้นเคยเป็นอย่างดี จากผลงานวรรณกรรมเยาวชนชุด ‘นาร์เนีย’ ที่นอกจากจะมีการตีพิมพ์เป็นหนังสือแล้ว ก่อนหน้านี้อย่างมีการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ และในอีกไม่นานนี้ก็จะมีการดัดแปลงวรรณกรรมชุดนี้เป็นซีรีส์ซึ่งจะออกฉายทางเน็ตฟลิกซ์

อย่างไรก็ตาม นอกจากวรรณกรรมเยาวชนชุด ‘นาร์เนีย’ ที่เป็นผลงานที่โด่งดังที่สุดของ ซี. เอส. ลูอิส แล้ว ผลงานนิยายวิทยาศาสตร์ ‘ไตรภาคอวกาศ’ (Space Trilogy) ก็ถือเป็นผลงานที่สร้างชื่อให้กับเขาเช่นกัน โดย “ดาวดับเสียง (Out of the Silent Planet)” ที่อยู่ในมือของผู้อ่านเป็นตอนแรกของนิยายชุดนี้ ที่เล่าเรื่องราวของดอกเตอร์เอลวิน แรนซัม นักภาษาศาสตร์ที่จับพลัดจับผลูถูกลักพาตัวไปยังดาวมาลาคานดร้า แต่เหตุใดเขาจึงถูกลักพาตัวไป คงต้องให้ผู้อ่านพลิกหน้ากระดาษไปค้นหาคำตอบกันเอง

หมายเหตุผู้เขียน

บรรดาการอ้างอิงสั้น ๆ ถึงนิยายประเภทนี้จากยุคก่อนหน้าอันปรากฏอยู่ในหน้ากระดาษของหนังสือเล่มนี้ ถูกนำเสนอเอาไว้เพื่อวัตถุประสงค์ในการสร้างความเข้มข้นให้เนื้อเรื่องเท่านั้น ผู้เขียนจะเสียใจเป็นอย่างยิ่งหากว่าผู้อ่านคิดว่าผู้เขียนโง่มเกินกว่าจะผลิตเพลินกับผลงานจินตนิยายของคุณเอช. จี. เวลส์หรือสันดานเนอร์คุณเกินกว่าจะตระหนักถึงบุญคุณที่เรามีต่อผู้เขียน

สารบัญ

คำนำ

หมายเหตุผู้เขียน

บทที่ 1	7
บทที่ 2	24
บทที่ 3	36
บทที่ 4	43
บทที่ 5	54
บทที่ 6	68
บทที่ 7	76
บทที่ 8	88
บทที่ 9	96
บทที่ 10	113
บทที่ 11	127
บทที่ 12	141

บทที่ 13	151
บทที่ 14	166
บทที่ 15	178
บทที่ 16	191
บทที่ 17	204
บทที่ 18	230
บทที่ 19	246
บทที่ 20	262
บทที่ 21	280
บทที่ 22	301
ปัจฉิมลิขิต	307
ประวัติผู้เขียน	320

บทที่ 1

ฝนยังไม่ทันขาดเม็ดดีด้วยซ้ำตอนที่นักเดินทางคนนั้นยัดแผนที่ใส่กระเป๋า ขยับสายกระเป๋าให้คาดอยู่สบาย ๆ บนไหล่อันอ่อนล้า ก่อนจะสาวเท้าออกจากไต้ร่มเงาต้นเกาลัดต้นใหญ่ที่เขาใช้เป็นที่พักพิงฝนฟ้าคะนองเมื่อครู่ลงสู่ถนน แสงแดดเหลืองสัปดาห์วันใกล้ลับฟ้าแหวกผ่านรอยแยกในม่านเมฆลงมาจากขอบฟ้าทางทิศตะวันตกก็จริง แต่ในทิศทางที่เขามุ่งหน้าไปนั้น ท้องฟ้าเหนือทิวเขายังเป็นก้อนสีเทาทึบ หยาดน้ำจับอยู่บนต้นไม้ทุกต้นและใบหญ้าทุกใบ และพื้นถนนที่เปียกชุ่มก็สะท้อนแสงแดดเป็นประกายราวแม่น้ำสายหนึ่ง ชายคนนั้นไม่เสียเวลากับการชื่นชมทิวทัศน์รอบข้าง แต่จำอ้าวออกไปในทันที ด้วยฝีเท้าอันแน่นหนาของนักเดินขึ้นดีที่เพิ่งจะตระหนักสายเกินไปสักระยะว่าตนอาจจะต้องเดินไกลกว่าที่ตั้งใจเอาไว้ตอนแรก และนั่นคือสถานการณ์ที่ชายคนนี้เผชิญอยู่ในขณะนั้น หากว่าเขาเลือกจะหันกลับไปมองข้างหลัง—ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาไม่ได้ทำ—เขาจะยังมองเห็นยอดหลังคาบ้านเรือนของหมู่บ้านมัทซันเดอร์บี ซึ่งการหันกลับไปเห็นหมู่บ้านอาจจะกระตุ้นให้เขาหลุดปากดำพ้อต่อแม่โ้เจ้าของโรงแรมแล้งน้ำใจที่ปฏิเสธไม่ให้เขาเช่าห้องพัก แม้จะเห็นได้ชัดเจนว่ามีห้องพักวางอยู่ก็ตาม โรงแรมแห่งนั้นได้เปลี่ยนเจ้าของไปจากครั้งล่าสุดที่เขาออกมาทริปปแบกเป้เที่ยวแถวนี้ เจ้าของโรงแรมชราใจดีที่เขาคุ้นหน้าถูกเปลี่ยนตัวด้วยใครสักคนที่สาวเสิร์ฟในบาร์เรียกว่า ‘คุณผู้หญิง’ และดูเหมือนว่าคุณ

ผู้หญิงชาวอังกฤษเจ้าของโรงแรมคนใหม่จะเป็นอดีตครูโรงเรียนออร์โธ-
ด็อกซ์ที่มองว่าแขกผู้แวมะมาเยือนคืออะไรสักอย่างที่น่ารำคาญ ตอนที่
โอกาสเดียวในการหาที่พักนอนของเขาคือหมู่บ้านสเตอร์ก ซึ่งอยู่อีกฟากของ
ทิวเขาเบื้องหน้าห่างออกไปเกือบหกไมล์ แผนที่ในมือระบุตำแหน่งโรงแรม
แห่งหนึ่งในสเตอร์ก แต่ชายคนนั้นมีประสบการณ์เดินทางท่องเที่ยวมากเกิน
กว่าจะไปมีความหวังจริง ๆ จัง ๆ กับน้ำบ่อหน้าเช่นนี้ แต่ก็ดูเหมือนว่าจะ
ไม่มีตัวเลือกอื่นอีกแล้วในละแวกนี้

ชายคนนั้นเดินค่อนข้างเร็ว จำพรวด ๆ ไปโดยไม่สนใจเงยหน้าเงย
ตาดูอะไรรอบด้านมากนัก ราวกับชายสักคนที่กำลังพยายามทำให้การ
เดินทางมันสั้นลงโดยหันความสนใจไปคิดเรื่องอะไรเรื่อยเปื่อยไปแทน เขา
เป็นชายร่างสูง หลังไหล่อกจะไม่ผึ่งผายเท่าใดนัก อายุสักสามสิบห้าถึง
สี่สิบปี แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าปอน ๆ อันปัญญาชนที่ไม่สนใจแฟชั่นชอบใส่กัน
เวลาออกไปเที่ยว มาดของเขาจากที่มองเบื้องต้นอาจจะดูเหมือน
นายแพทย์หรือครูสักคน แม้ว่าเขาจะไม่มีท่าทางเหมือนคนรู้แจ้งเห็นจริง
เหมือนครูสักคนหรือกิริยาเห็นแล้วชวนให้สบายใจเหมือนหมอสักคน ใน
ความเป็นจริงแล้ว ชายคนนี้เป็นนักภาษาศาสตร์ และเป็นอาจารย์อยู่ที่
วิทยาลัยเคมบริดจ์ ชื่อของเขาชื่อแรนซัม

ตอนเริ่มออกเดินทางจากแนตเตอร์บี เขามีความหวังว่าเขาน่าจะหา
ที่พักคืนนี้ได้จากเจ้าของฟาร์มใจดีที่ไหนสักแห่งก่อนที่จะเดินไปถึงสเตอร์ก
ด้วยซ้ำ แต่ดูเหมือนว่าที่ดินผืนนี้ของทิวเขาค่อนข้างว่างเปล่าไร้บ้านเรือน

ที่ดินแถวนี้เป็นที่ดินว่าง ๆ ไร้ลักษณะเด่นตามชนบทที่อุดมไปด้วยสวน
กะหล่ำปลีและหัวผักกาด รื้อขอมซ่อและต้นไม้ไม่กี่ต้น ที่ดินเช่นนี้ไม่ดึงดูด
นักท่องเที่ยวเหมือนกับถิ่นที่วิวทัศนน่าดูกว่าทางด้านใต้ของหมู่บ้านแนด-
เตอร์บี แถมยังถูกทิวเขากั้นเอาไว้จากย่านอุตสาหกรรมก่อนถึงหมู่บ้าน
สเตอร์กอีกต่างหาก ในระหว่างที่พระอาทิตย์คล้อยต่ำลงเรื่อย ๆ และเสียง
นกเสียงกาที่เคยแข็งแซ่กลับเจียบลงเรื่อย ๆ ท้องทุ่งแถวนี้เงียบกว่าปกติ
ของย่านชนบทประเทศอังกฤษเสียอีก เสียงฝีเท้าของเขาที่ย่ำไปบนถนนปู
หินแบบโบราณเริ่มสร้างความรำคาญขึ้นเรื่อย ๆ

เขาเดินไปเรื่อย ๆ อยู่เช่นนั้นเป็นระยะทางราวสองไมล์ได้ตอนที่เขา
สังเกตเห็นแสงไฟบนเส้นทางเบื้องหน้า ตอนนีเขาดำเนินมาถึงแถบตีนเขาแล้ว
และฟ้าก็เกือบจะมืดสนิทแล้ว ดังนั้นเขาจึงยังมีความหวังของการได้เจอกับ
เจ้าของฟาร์มใจดีสักคนจนกระทั่งเขาเดินเข้าไปใกล้พอจะแยกแยะ
แหล่งกำเนิดแสงไฟที่ว่าได้ชัด ๆ ซึ่งปรากฏว่าเป็นกระท่อมหลังจ้อยก่อด้วย
อิฐจากยุคศตวรรษที่สิบเก้าหน้าตาน่าเกลียดหลังหนึ่ง หญิงคนหนึ่งวิ่งလာ
ออกมาจากประตูกระท่อมที่เปิดค้างเอาไว้ระหว่างที่เขาเดินเข้าไปใกล้และ
พุ่งเข้ามาจนเกือบจะปะทะเข้ากับเขา

“อิฉันต้องขอโทษจริง ๆ นะเจ้าคะ” เธอว่า “อิฉันคิดว่าคุณคือลูก
แฮร์รี่ของอิฉันเสียอีก”

แรนซัมถามหญิงคนนั้นว่ามีที่ไหนใกล้กว่าสเตอร์กที่เขาพอจะขอแวะ
พักได้บ้างหรือเปล่า

“ไม่มีค่ะคุณ” เธอตอบ “ใกล้กว่าสเตอร์กไม่มีแล้วค่ะ ฉันเดาว่าถ้าแถว ๆ แนดเดอร์บีน่าจะพอหาที่פקได้บ้าง”

หญิงคนนั้นพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนน้อมถ่อมตนแต่แฝงแวววร้อนรนราวกับว่ากะจิตกะใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว แรนซัมอธิบายให้เธอฟังว่าเขาได้ลองแวะถามที่แนนเดอร์บีมาแล้ว

“ถ้าอย่างนั้นอิฉันก็ไม่ทราบแล้วค่ะ แต่อิฉันมั่นใจค่ะคุณ” เธอตอบ “ว่าเลยไปจากนี้แทบจะไม่มีบ้านคนอื่นแล้วจนกว่าจะถึงสเตอร์ก ไม่ใช่บ้านแบบที่จะเปิดประตูรับแขก บ้านหลังเดียวแถวนี้ก็คือบ้านเดอะ โรส ที่ลูกแฮรี่ของอิฉันทำงานอยู่ และอิฉันก็นึกว่าคุณเพียงจะเดินมาจากทางนั้น เพราะอย่างนั้นอิฉันถึงได้วิ่งออกมาตอนที่ได้ยินเสียงคุณ คิดว่าลูกแฮรี่ของฉันทกลับมาแล้ว เขาควรจะกลับถึงบ้านตั้งนานแล้ว”

“เดอะ โรส” แรนซัมถามต่อ “มันเป็นฟาร์มหรือเป็นอะไรครับ เขาจะยอมให้ผมเข้าพักหรือเปล่า”

“โอ ไม่หรอกค่ะคุณ คืออย่างนี้ค่ะ ตอนนีที่นั่นไม่มีคนอาศัยอยู่แล้วนอกจากศาสตราจารย์กับพ่อหนุ่มคนหนึ่งจากลอนดอน นอกนั้นก็ไม่มีใครอยู่อีกเลยหลังจากที่คุณอลิซเธอเสียชีวิต คนที่อยู่ที่นั่นตอนนี้ไม่น่าจะเปิดบ้านรับแขกหรือค่ะคุณ พวกเขาไม่แม้แต่จะจ้างคนงานด้วยซ้ำ นอกจากที่ยอมจ้างลูกแฮรี่ของฉันทไปคอยดูแลเตาเผาอะไรสักอย่าง และเขาก็ไม่ให้เข้าไปทำงานในบ้านด้วยซ้ำ”

“ศาสตราจารย์ที่ว่าชื่ออะไรครับ” แรนซัมถามด้วยความหวังเลื่อน
ราง

“อิฉันไม่ทราบค่ะคุณ” หญิงคนนั้นตอบ “ส่วนพ่อหนุ่มจาก
ลอนดอนชื่อคุณตีไวน์ อิฉันมั่นใจ ลูกแสรีบบอกว่าผู้ชายอีกคนคือ
ศาสตราจารย์ เขาเองก็ไม่รู้อะไรเท่าไรหรือนักหรรอกค่ะคุณ ลูกอิฉันเป็นเด็ก
หัวข่าอยู่สักหน่อย เพราะอย่างนี้อิฉันถึงไม่ยอมให้เขากลับบ้านค่ากินไป
นัก พวกคุณ ๆ ที่โน่นบอกว่าเขาจะให้ลูกอิฉันกลับบ้านตอนหกโมงตรงทุก
วัน แล้วก็ไม่ใช่ว่าเขายังทำงานไม่ครบชั่วโมงตามที่ตกลงกันไว้แล้วด้วย”

น้ำเสียงราบเรียบและคำพูดคำจาชื่อ ๆ บ้าน ๆ ของหญิงคนนั้นไม่ได้
แสดงอารมณ์ออกมามากเท่าใดนัก แต่แรนซัมยืนใกล้เธอมากพอที่จะสัมผัส
ได้ว่าเธอตัวสั่นหรือทำท่าเหมือนจะร้องไห้ แรนซัมคิดว่าเขาควรจะไป
หาท่านศาสตราจารย์คนที่ว่าและบอกให้เขาปล่อยเจ้าหน้าที่กลับบ้านได้
แล้ว ก่อนที่ความคิดถัดมาจะบอกกับเขาว่าพอเขาเข้าไปข้างในบ้านได้—เข้า
ไปพบเจอกับผู้คนในสายวิชาการเช่นเดียวกับตัวเขา—เขาคงจะตอบรับคำ
เชิญของทางนั้นให้พักค้างแรมที่นั่นสักคืน ไม่ว่าจะกระบวนความคิดของเขา
จะเป็นเช่นใดในรายละเอียด แรนซัมพบว่าในหัวของเขากำลังคิดและตั้งใจ
ที่จะเดินไปเคาะประตูเรียกที่เคอะ ไรส์อย่างเป็นทางการเป็นเรื่องเป็นราว เขาบอก
ผู้หญิงคนนั้นว่าเขาตั้งใจจะทำอะไร

“ขอบคุณจริง ๆ นะคะคุณ” เธอตอบ “ถ้าคุณจะกรุณา รบกวนดู
ส่งเจ้าลูกชายของอิฉันจนออกพ้นประตูมาจนถึงที่ถนนก่อนที่คุณจะเดินทาง

ต่อได้มั้ยะ ลูกของอีนันแกกแล้วท่านศาสตราจารย์มากและคงไม่กล้ากลับบ้านในทันทีถ้าคุณแค่ไปบอกแล้วหันหลังเดินทางต่อไปเลย ถ้าพวกคุณ ๆ ที่นั่นไม่ใช่คนอนุญาตให้เขากลับบ้าน”

แรนซัมรับปากเธอเป็นมั่นเหมาะว่าจะจัดการให้ก่อนกล่าวอำลาเธอหลังจากที่ได้ถามจนมั่นใจแล้วว่าเขาจะเจอเดอะ ไรส์ทางด้านซ้ายมือของถนนในช่วงระยะเวลาการเดินทางห้านาที ความเมื่อยล้าเริ่มตามเขาทันระหว่างที่เขาเดินนิ่ง ๆ คุยกับเธอ และแรนซัมจึงค่อย ๆ เดินลากขาต่อไปช้า ๆ

ทางด้านซ้ายมือของถนนไม่มีร่องรอยหรือดวงไฟใด ๆ ให้เห็นทั้งสิ้น ไม่มีอะไรเลยนอกจากท้องทุ่งราบเรียบและพื้นดินมืด ๆ ที่ดูเหมือนจะเป็นป่าละเมาะในสายตาของแรนซัม ดูเหมือนเขาจะเดินมานานเกินกว่าห้านาที ก่อนที่เขาจะเดินไปถึงเป้าหมายและพบว่าเขาเข้าใจผิดไปถนัด เดอะ ไรส์อยู่บนถนนที่แยกออกไปจากถนนหลัก มีรั้วต้นไม้ล้อมรอบ กลางรั้วมีประตูรั้วสีขาวอยู่บานหนึ่ง ส่วนบรรดาด้านไม้ที่ขึ้นรกครึ้มอยู่หลังรั้ว—ขณะที่เขาเดินเข้าไปพิจารณาประตูรั้วใกล้ ๆ—นั่นก็ไม่ใช่ทิวไม้ขอบป่าละเมาะ หากแต่เป็นต้นไม้ที่ปลูกหรือขึ้นติดกันเป็นแนวหลวม ๆ พอจะเห็นท้องฟ้าได้ระหว่างพุ่ม ตอนนีแรนซัมค่อนข้างมั่นใจแล้วว่าที่นี้น่าจะต้องเป็นประตูรั้วเข้าไปสู่เดอะ ไรส์ และแนวต้นไม้พวกนี้ล้อมรอบตัวบ้านและสวนเอาไว้อีกชั้น

เขาเดินไปคูที่ประตูและพบว่ามันล็อกเอาไว้ เขายืนนิ่งอย่าง ตัดสินใจไม่ถูกอยู่ครู่หนึ่ง ไม่ค่อยมั่นใจนักจากความเงิบและห้องฟ้าที่เริ่ม มีดลงเรื่อย ๆ ความคิดแรกในหัวของเขา—แม้ว่าจะเหนื่อยถึงขนาดนี้—คือ การเดินหน้าต่อไปยังสเตอร์ก แต่ว่าเขาได้รับปากอาสาทำเรื่องยุ่งยากให้กับ หลิงชราคนนั้นไปแล้ว เขารู้ว่ามันเป็นไปได้—ถ้าใครสักคนต้องการจะเข้าไปข้างในให้ได้จริง ๆ—ที่จะแหวกตัวลอดผ่านรั้วต้นไม้เข้าไป เขาไม่ อยากจะทำแบบนั้น ชาวบ้านจะมองเขายังไงได้นอกจากไอ้โง่สักคนที่ ทะเล่เอะละเผล่เข้าไปในบ้านของคนอื่น—ที่น่าจะเป็นพวกเกษียณอายุแล้ว และชอบเก็บตัวสักคน ถึงได้อุตสาห์ล็อกประตูรั้วบ้านที่ตั้งอยู่ในย่านชนบท อย่างนี้—เพื่อเข้าไปพล่ามเรื่องไร้สาระของคุณแม่คิดมากจนร้องไห้เพราะไอ้ ลูกโง่ของเธอเลิกงานกลับบ้านช้าไปครึ่งชั่วโมง! แต่กระนั้นตัวเลือกตรงหน้า มันก็ค่อนข้างชัดเจนยิ่งกว่าเขาจะต้องเข้าไปข้างใน และเนื่องด้วยคนปกติคง ไม่พยายามคลานแหวกรั้วต้นไม้เข้าไปโดยยังสะพายเป้ไว้บนหลัง แรนซัม เลยปลดเปลื้องจากหลังแล้วก็เขยิบข้ามรั้วเข้าไปก่อน ในอดีตที่เป้ของเขา บินข้ามรั้วเข้าไปแล้วนั่นแหละ ที่เขารู้สึกว่าจนกระทั่งถึงตอนนั้นเขายังไม่ได้ ตกลงปลงใจให้ชัดเจนว่าจะเอาอย่างไรด้วยซ้ำ แต่ตอนนี้เขาไม่มีทางเลือก นอกจากแหวกรั้วเข้าไปในสวนชาวบ้าน อย่างน้อยที่สุดก็เพื่อเอาเป้คืน แรนซัมนึกหงุดหงิดหลิงชราคนนั้นและตัวเอง แต่กระนั้นเขาก็ทรุดตัวลง คลานเข้าแหวกผ่านรูในรั้วต้นไม้เข้าไปข้างใน

การกระทำดังกล่าวปรากฏว่าเป็นสิ่งที่ยากลำบากกว่าที่เขาคิดเอาไว้ และใช้เวลานานหลายนาทีกว่าเขาจะยึดตัวขึ้นมาอยู่ในความมืดที่อีกฟากของรั้วต้นไม้ โดอนหนามชวนและดอนขุยใบไม้เสียดสีจนแสบ ๆ คัน ๆ ไปทั้งตัว แรนซัมคลำทางกลับไปรั้ว คว้าเป็ขึ้นพาดหลัง แล้วจากนั้นถึงได้เริ่มพิจารณาสภาพแวดล้อมรอบตัวอย่างละเอียดเป็นครั้งแรก บริเวณที่เป็นถนนเข้าบ้านยังพอเห็นทางได้บ้าง ไม่มีตสนิทไปเลยเหมือนกับตอนอยู่ใต้ต้นไม้ และแรนซัมจึงสามารถไล่สายตาตามถนนไปจนเห็นบ้านหินก่อหลังใหญ่ที่อยู่อีกฟากของสนามหญ้าที่ขาดการดูแลรักษาจนหญ้ารกรุงรัง ถนนเข้าบ้านแยกออกเป็นสองสาย สายที่แยกไปทางด้านขวามือโค้งไปจดที่ประตูหน้าบ้าน ในขณะที่สายที่แยกไปทางด้านซ้ายมือทอดตรงต่อไป ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคงจะต่อไปทางด้านหลังของตัวบ้าน เขาสังเกตว่าถนนเส้นซ้ายมือมีรถวิ่งผ่านมากเสียจนกลายเป็นร่องลึก—ซึ่งตอนนี้มีน้ำนองอยู่เต็ม—ราวกับว่ามีรถบรรทุกหนัก วิ่งผ่านบ่อย ๆ อย่างนั้นแหละ ส่วนถนนที่แยกไปทางด้านขวา—ซึ่งเขากำลังใช้เดินเข้าไปที่ตัวบ้านอยู่ตอนนี้—ปกคลุมไปด้วยมอส ตัวบ้านไม่ปรากฏแสงสว่าง: หน้าต่างบางบานถูกปิดเอาไว้ บางบานเปิดกว้างโดยไม่มีมู่ลี่หรือม่านใด ๆ กั้น แต่จากหน้าต่างทุกบานนั้นไม่ปรากฏร่องรอยผู้อยู่อาศัยใด ๆ และไม่ชวนให้อุ่นใจว่าจะมีคนออกมาต้อนรับเลยสักนิด สัญญาณเดียวว่าบ้านนี้มีคนอยู่คือควันไฟที่ลอยขึ้นเป็นสายจากทางหลังบ้าน หนาเสียจนชวนให้เชื่อว่าน่าจะลอยขึ้นจากปล่องไฟของโรงงานอะไรสักอย่าง หรืออย่างน้อยก็ห้องซักรีด มากกว่าจะเป็น

ห้องครัว เห็นได้ชัดว่าบ้านเดอะ ไรสนั้นเป็นสถานที่สุดท้ายบนโลกที่แขก
 แปลกหน้าจะได้รับคำเชิญให้พักค้างคืน และแรนซัม—ซึ่งตอนนี้เสียเวลาไป
 มากพอสมควรแล้วในการเดินสำรวจสภาพบ้าน—ก็คงจะบ่ายหน้าหนี
 เดินทางต่อไปแล้ว ถ้าหากว่าเขาไม่บังเอิญติดสัญญาณที่ให้ไว้กับหญิงชราคน
 นั้น

แรนซัมเดินขึ้นบันไดสามขั้นที่นำไปสู่ระเบียงลึกยาว กดกริ่ง แล้ว
 ยืนรอ หลังจากนั้นครู่หนึ่งเขากดกริ่งอีกครั้ง ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งบนม้านั่ง
 ไม้ที่ทอดยาวอยู่ตามแนวระเบียงด้านหนึ่ง เขานั่งอยู่นานมาก นานเสีย
 จน—แม้ว่าคืนนั้นอากาศจะค่อนข้างอบอุ่นและท้องฟ้าโล่งจนเห็นดาว—
 เหนือที่ชุ่มน้ำก็เริ่มแห้งและความรู้สึกเย็นเยียบเริ่มลามขึ้นมาตามแขนขา
 ถึงตอนนี้เขาเหนื่อยมากแล้ว และนี่น่าจะเป็นสาเหตุที่ถ่วงขาเขาไม่ให้ลุกขึ้น
 ยืนและกดกระดิ่งเป็นครั้งที่สาม เจ้าเหตุผลข้อที่ว่านี้ ประกอบกับ
 บรรยากาศเย็นสบายเงียบสงบในสวน ท้องฟ้าอันสวยงามยามฤดูร้อน และ
 เสียงร้องฮุก ๆ ของนกฮูกจากที่ไหนสักแห่งใกล้ ๆ กัน ที่ดูเหมือนจะยิ่งขับ
 เน้นความเงียบสงบของสภาพแวดล้อมของเขาในตอนนี้ เขาเริ่มตาปรือได้ที่
 แล้วตอนที่อะไรสักอย่างทำให้เขาสะดุ้งตื่นมานั่งเงยหูฟังอย่างระวังภัย
 เสียงแปลก ๆ อะไรสักอย่างดังให้ได้ยินเข้าหู—เสียงเหมือนคนย้อยดุด
 กระชาก—ชวนให้นึกถึงเวลานักอเมริกันฟุตบอลเข้าปะทะกัน แรนซัมลุก
 ขึ้นยืน ตอนนี้หูเขาได้ยินเสียงที่ว้าวางชัดเจนจนตีความผิดเป็นอย่างอื่น
 ไม่ได้แล้ว คนจำนวนหนึ่งที่สวมรองเท้าบูทเอาไว้กำลังต่อสู้กันหรือกำลังเล่น

มวยปล้ำหรือเล่นเกมอะไรกันสักอย่าง มีเสียงตะโกนแทรกขึ้นมาด้วย หูเขายังแยกแยะไม่ออกว่าพวกเขาตะโกนว่าอะไร แต่ที่แน่ ๆ คือมีเสียงตะคอกหนัก ๆ พยางค์เดียวสั้น ๆ ของคน ใครสักคนที่กำลังโมโหและหายใจไม่ทัน สิ่งสุดท้ายที่แรนซัมต้องการคือการผจญภัย แต่ความตั้งใจที่จะไปสำรวจว่ามันมีเรื่องอะไรกันได้หยั่งรากฐานตั้งมั่นในใจเขาเรียบร้อยแล้ว ตอนที่เสียงร้องแหลมดังขึ้นมาจนเขาได้ยินอย่างชัดเจน “ปล่อยผมนะ ปล่อยผม” ตามด้วย “ผมไม่เข้าไปในนั้นหรอก ปล่อยผมกลับบ้านนะ”

แรนซัมปลดเปลื้องจากหลัง ก่อนจะวิ่งลงไปตามชั้นบันไดของระเบียงหน้าบ้านและอ้อมต่อไปทางหลังบ้านเร็วที่สุดเท่าที่แข่งขาแข้ง ๆ ของเขาจะอำนวย ถนนที่ถูกรถเหยียบจนเป็นร่องเงิ่นองไปด้วยฝนที่ตกลงมาจนกลายเป็นทะเลโคลนย่อม ๆ นำเขาไปสู่พื้นที่ที่ดูเหมือนจะเป็นสวนหลังบ้าน แต่เป็นสวนหลังบ้านที่เต็มไปด้วยเรือนเล็กเรือนนอกจำนวนมากผิดปกติ แรนซัมมีโอกาสกวาดตามองรอบ ๆ แวบเดียวและได้เห็นปล่องไฟสูง ๆ ประดับบานหนึ่งที่มีแสงไฟสาดออกมาจากข้างใน และสิ่งก่อสร้างรูปร่างกลม ๆ ขนาดใหญ่ที่เห็นดำทะมึนบนบังดาวบนฟ้า ซึ่งเขาคิดว่าคงเป็นโดมของหอดูดาวขนาดเล็ก จากนั้นสภาพแวดล้อมทั้งหลายก็ถูกลืมเลื่อนไปจากสมองเขาด้วยภาพของชายสามคนที่กำลังย้อยุดจุดกระชากกันอยู่ในระยะประชิด ใกล้เสียจนแรนซัมแทบวิ่งเข้าไปชนคนกลุ่มนั้น จากแวบแรกที่เขาเห็นแรนซัมรู้อย่างไม่ต้องสงสัยเลยว่าร่างของชายที่อยู่ตรงกลาง—ซึ่งพยายาม

ตื่นนอนให้หลุดจากการยึดกุมของชายอีกสองคน—คือลูกแอร์รี่ของหญิงชราคนนั้น ในหัวเขาตั้งใจจะตวาดออกไปว่า “พวกคุณกำลังทำอะไรกับเด็กคนนี้น่ะ” แต่คำพูดจริง ๆ ที่หลุดออกจากปาก—ด้วยเสียงแหบแห้งที่ฟังไม่น่าประทับใจเท่าใดนัก—คือ “เฮ้ย! ผมบอกให้...”

มวยสองหนึ่งคู่ นั้นแยกตัวออกจากกันในทันที เจ้าหนูร้องให้พุ่มพ่าย “ขอถามหน่อย” ชายร่างใหญ่หนาและสูงกว่าจากกลุ่มที่ยื้อยุดตัวเจ้าหนูแอร์รี่เมื่อครู่เอ่ยขึ้น “ว่าคุณเอ็งเป็นใครและเข้ามาทำอะไรที่นี่” เสียงทุ้มดังของเขาแผ่แรงกดดันที่เสียงของแรนซัมไม่มี

“ผมมาแบกเป้เดินเที่ยว” แรนซัมตอบ “และผมก็สัญญากับหญิงชราคนนั้นเอาไว้ว่า—”

“ช่างหัวอีหญิงแก่นั่นเถอะ” ชายคนนั้นว่า “คุณเข้ามาได้อย่างไร”

“แหวกผ่านรั้วต้นไม้เข้ามา” แรนซัมตอบด้วยเสียงที่กระด้างขึ้นมาบ้าง จากอารมณ์ที่ซึกจะบูดขึ้นมาหน่อย ๆ “ผมไม่รู้ว่าพวกคุณกำลังทำอะไรกับเจ้าหนูนี้ แต่ว่า—”

“เราน่าจะเลี้ยงหมาไว้ที่นี่สักตัวนะ” ชายร่างใหญ่หันไปกล่าวกับเพื่อนของเขา ไม่สนใจแรนซัม

“ที่คุณควรจะพูดก็คือ เราควรจะมีหมาที่นี่สักตัวถ้าเกิดว่าคุณไม่ได้ยื่นกรานที่จะใช้เจ้าทาร์ทาร์ในการทดลอง” เพื่อนของชายร่างใหญ่ที่ยืนเงียบมาตลอดกล่าวขึ้น เขาตัวสูงเกือบจะเท่ากับชายร่างใหญ่ แต่ผมม

เปรียบว่าและดูเหมือนจะอ่อนวัยกว่า และเสียงของชายคนหลังนี้ก็คุ่นหู
แรนซัมอย่างประหลาด

แรนซัมพยายามเริ่มบทสนทนาที่ตั้งใจมาตั้งแต่ต้นขึ้นใหม่ “ฟังนะ”
เขากล่าว “ผมไม่รู้ว่าพวกคุณกำลังทำอะไรกับเจ้าหนูนั้น แต่มีมันกินเวลา
ทำงานเขาแถมตึกตื่นมากแล้ว สมควรที่ คุณจะส่งเขากลับบ้านได้แล้ว ผม
ไม่ได้อยากจะเข้ามายุ่งย่ำเรื่องส่วนตัวของพวกคุณหรอกนะ แต่ว่า—”

“คุณเป็นใคร” ชายร่างใหญ่ตะคอกถาม

“ผมชื่อแรนซัม ถ้านั่นคือสิ่งที่คุณอยากรู้ละก็ แล้วก็”

“เอ้าเฮ้ย” ชายร่างเพรียวเอ่ยขึ้นมา “ไม่ใช่แรนซัมที่เคยเรียนที่
วีเดนซอว์ไฮม์”

“ผมเคยเรียนที่วีเดนซอว์ครับ”

“พอคุณอ้าปากพูดผมก็ตึงใจ ๆ อยู่ว่าเคยรู้จักคุณจากที่ไหน” ชาย
ร่างเพรียวกล่าว “ผมดีไวนี่ไง จำผมได้หรือเปล่า”

“อ้อ ผมก็ว่าเสียงคุณคุ่น ๆ เหมือนกัน!” แรนซัมกล่าว ระหว่างที่
เขากับชายร่างเพรียวจับมือทักทายกันอย่างอบอุ่นแบบผืน ๆ ตามปกติของ
การพบกันในเหตุการณ์ลักษณะเช่นนี้ ในความเป็นจริงแล้วแรนซัมไม่ค่อย
ชอบชี้หน้าดีไวนี่นักสมัยอยู่ที่โรงเรียน เท่าที่เขาจำได้น่าจะชอบชี้หน้าหมอนี่
น้อยสุดแล้วในบรรดาเพื่อนร่วมรุ่น

“น่าประทับใจ ไข่ม้อยละ” ดีไวน์กล่าว “แนวรบห่างไกล¹ ในย่าน
ชนบทของบ้านนอกระหว่างสเติร์กกับแนตเตอร์บี เราก็อายุสุดส่าห์ได้มาเจอ
กัน ให้ตื่นตันจนจุกคอ ให้นึกถึงสมัยที่เราเดินแถวเข้าโบสถ์ตอนเย็นที่
โรงเรียนเก่า คุณคงจะไม่วู้จักเวสต์นั้ละมั้ง” ดีไวน์ผายมือไปทางชายร่าง
ใหญ่เสียงทุ้มต่ำข้างตัวเขา “คุณเวสต์นั้” ดีไวน์อธิบายเสริม “จำได้มัย
นักพิสิทส์ผู้ยิ่งใหญ่ เก่งกาจขนาดไอน์สไตน์ยังยอมยกให้และเคยสอนมวย
ชเรอดิงเงอร์² เสียจนไปไม่เป็น เวสต์นั้ ขออนุญาตแนะนำให้อู้จักกับเพื่อน
ร่วมรุ่นของผม คุณแรนซัม ดอกเตอร์เอลวิน แรนซัม *คุณแรนซัม* จำ
ได้มัย นักภาษาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ขนาดเยสเปอร์เช่น³ ยังยอมยกให้และเคย
สอนมวย—”

¹ในที่นี้ ผู้เขียนอ้างอิงถึงตอนหนึ่งของบทกวีชื่อ *Recession* โดย รัคยาร์ด คิปลิง Ruyard Kipling (ค.ศ. 1865-1936) กวีและนักเขียนชาวอังกฤษ

God of our fathers, known of old,
Lord of our far-flung battle line,
Beneath whose awful hand we hold
Dominion over palm and pine—
Lord God of Hosts, be with us yet,
Lest we forget—lest we forget!

บทกวีดังกล่าวสื่อถึงอำนาจของจักรวรรดิอังกฤษ และในที่นี้สื่อความหมายว่า บนผืนแผ่นดินอันกว้างใหญ่ ยังอุตส่าห์
มาเจอกันได้

² แอลวิน ชเรอดิงเงอร์ (ค.ศ. 1877-1927) นักพิสิทส์ชาวออสเตรีย คิวราจวัลโนเบล ค.ศ. 1933 จากผลงานเกี่ยวกับ
ทฤษฎีอะตอมและกลศาสตร์ควอนตัม รวมทั้งการพัฒนาสมการคลื่นของกลศาสตร์ควอนตัมหรือสมการคลื่นของชเรอดิงเงอร์

³ ออทโท เยสเปอร์เช่น (ค.ศ. 1860-1943) นักภาษาศาสตร์ชาวเดนมาร์ก ผู้เชี่ยวชาญหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และ
ได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในยอดนักภาษาศาสตร์ของศตวรรษที่ 19 และ 20

“ไม่เคยได้ยินชื่อ” เวสตันเอ่ยปาก ขณะที่มือยังกุมคอเสื้อของเจ้าหนูแฮร์รี่โซครายเอาไว้แน่น “และถ้าเกิดคุณคาดหวังจะให้ผมออกปากว่า ยินดีที่ได้เจอกับไอ้คนที่เพิ่งจะบุกรุกเข้ามาในสวนของผมแล้วละก็ คุณคงต้องผิดหวังหน่อยละ ผมไม่สนสี่สนแปดอะไรทั้งสิ้นว่าไอ้หมอนี้เคยเรียนที่ไหนหรือจะเป็นดอกเตอร์ในสาขาไร้ประโยชน์อะไรก็ตามที่แย่งงบประมาณที่ควรจะทุ่มให้กับการวิจัยวิทยาศาสตร์ ผมแค่อยากจะรู้ว่าเขามาทำอะไรที่นี่ แล้วหลังจากนั้นผมอยากให้หมอนี้ไสหัวออกไปซะ”

“อย่าเพิ่งทำหน้าที่เป็นตุตแบบนั้นน่า เวสตัน” ดีไวน์กล่าวด้วยน้ำเสียงที่เอาจริงเอาจังกว่าเดิม “เขาโผล่เข้ามาในวาระโอกาสที่เหมาะสมที่สุด คุณก็อย่าไปสนใจกับคำพูดคำจาของเวสตันเลยนะ แรนซัม เขาเป็นพวกตัวใหญ่ปากร้ายแต่ข้างในใจดีสุด ๆ เลยละ ไหน ๆ ก็มาแล้ว แวะเข้ามาดื่มอะไรสักหน่อยกินอะไรด้วยกันสักนิดนะ”

“ขอบคุณที่มีน้ำใจครับ” แรนซัมตอบ “ว่าแต่ เจ้าหนูนี้ล่ะครับ”

ดีไวน์ดึงแขนเรนซัมไปทางหนึ่ง “ผมละปวดตับ” เขากล่าวเสียงเบา “เวลาทำงานก็ขยันตั้งใจสุด ๆ แต่อยู่ดี ๆ ก็ชอบชักดิ้นชักงอขึ้นมาเฉย ๆ เราแค่จะเอาเขาเข้าไปในห้องซักล้างและให้เขาอยู่ในนั้นเงียบ ๆ สักชั่วโมงสองชั่วโมงจนกว่าเขาจะกลับมาเป็นปกติก็เท่านั้นแหละ ปล่อยให้เขากลับบ้านในสภาพแบบนี้ไม่ได้หรอก ที่ทำไปนี่ก็หวังดีหรอก คุณจะพาเขากลับบ้านเองเสียตอนนี้เลยก็ได้ถ้าคุณต้องการ แล้วค่อยกลับมาพักกับผมที่นี่”

ตอนนี้แรนซัมเหนื่อยแทบยืนหลับ เรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นเบื้องหน้ามันมีอะไรสักอย่างที่ชวนให้สงสัยและไม่เข้าใจมากพอให้เขาเชื่อว่าเขาได้บังเอิญมุดหัวเข้ามาเจอกับอาชญากรรมอะไรสักอย่างเข้า แต่อีกใจหนึ่งเขาก็มีความเชื่อมั่นอย่างไม่สมเหตุสมผลที่ฝังรากลึกของคนในชนชั้นและรุ่นราวคราวเดียวกับเขา ว่าไอ้การโผล่ไปเจออาชญากรรมในลักษณะที่ว่ามันเป็นสิ่งที่คนธรรมดาสามัญทั่วไปยากจะพบเจอได้นอกจากเวลาอ่านนิยาย และแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยถ้าเหตุการณ์ที่ว่าเกี่ยวพันกับศาสตราจารย์สักคนและเพื่อนร่วมรุ่นโรงเรียนเดียวกัน และต่อให้พวกนั้นปฏิบัติกับเจ้าหนูอย่างไม่เหมาะสมเท่าใดนัก แรนซัมก็ไม่เห็นความเป็นไปได้ที่เขาจะใช้กำลังพาเจ้าหนูไปจากที่นี่อยู่ดี

ในระหว่างที่ความคิดเหล่านี้ผุดขึ้นมาในหัวของเขา ดีไวน์หันกลับไปคุยกับเวสตันด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา แต่ไม่ได้ตำโปกว่าลักษณะของเสียงพูดที่คนเราจะใช้ปรึกษากันเกี่ยวกับการจัดที่ทางต้อนรับแขกต่อหน้าผู้มาเยือน การสนทนาของทั้งสองจบลงด้วยการแค้นเสียงยอมตกลงจากเวสตัน ส่วนแรนซัม ซึ่งตอนนี้เพิ่มประเด็นความอับอายทางสังคมเข้าสู่รายการความยากลำบากทั้งหลายที่เขาเผชิญมาในเย็นวันนี้ ก็กำลังคิดว่าควรพูดอะไรสักอย่าง แต่เวสตันเป็นฝ่ายเปิดปากพูดกับเจ้าหนูแฮร์รี่เสียก่อน

“เธอสร้างปัญหามากพอแล้วสำหรับคืนนี้ แฮร์รี่” เขากล่าว “และในประเทศที่มีกฎระเบียบอย่างเหมาะสม ฉันรู้ว่าจะจัดการกับเธออย่างไรดี

หุบปากเล็กร้องให้คร่ำครวญได้แล้ว เธอไม่ต้องเข้าไปในห้องซักล้างหรอก ถ้าเธอไม่ต้องการ”

“นั่นไม่ใช่ห้องซักล้างซะหน่อย” เจ้าหนูท่าทางไม่ฉลาดนักสะอื้นเสียง “คุณก็รู้ว่ามันไม่ใช่ ผมไม่อยากจะเข้าไปในนั้นอีก”

“เขาหมายถึงห้องปฏิบัติการนะ” ดีไวน์เอ่ยแทรกขึ้นมา “เขาเคยเข้าไปในนั้นแล้วก็ทำพลาดอีท่าไหนไม่รู้ซังตัวเองเอาไว้ข้างในนานหลายชั่วโมงเลย จากนั้นก็เลยกลัวฝังใจมาตลอด หึหึหึ ไอ้หนูมออินเดียนผู้น่าสงสาร ‘คุณก็รู้’” เขาหันไปพูดกับเด็กหนุ่ม “ฟังนะ แฮร์รี่” เขากล่าว “คุณสุภาพบุรุษท่านนี้จะพาเธอกลับไปส่งที่บ้านทันทีที่เขาได้พักผ่อนสักครู่ ถ้าเกิดเธอยอมเข้ามานั่งเงียบ ๆ ในห้องโถงสักแป๊บ ฉันจะให้ของขวัญที่เธอชอบกับเธอ เอามั้ย” ดีไวน์ทำปากเลียนเสียงเวลาจุกขวดถูกดึงออก แรนซัมจำได้ว่าเป็นหนึ่งในลูกไม้ที่ดีไวน์เคยใช้ที่โรงเรียน ส่วนเจ้าหนูแฮร์รี่ก็อ้าปากหัวเราะชอบอกชอบใจราวกับเด็กน้อยเมื่อได้ยิน

⁴ Lo, the poor Indian เป็นการอ้างอิงจากบทกวีชื่อ Essay on Man โดย อเล็กซานเดอร์โป๊ป Alexander Pope (ค.ศ. 1688-1744) กวีเชิงเสียดสีและนักแปลชาวอังกฤษ

Lo, the poor Indian! whose untutor'd mind
Sees God in clouds, or hears him in the wind;
His soul proud science never taught to stray
Far as the solar walk, or Milky Way.

อันหมายถึงความถึงคนโง่งมไร้อารยธรรม (ชาวอินเดีย ชื่อโล) ที่ได้แต่กราบไหว้บูชาสิ่งต่าง ๆ ด้วยความหวาดกลัว และไม่รู้จักปัญญาจากวิทยาศาสตร์

“พาเขาเข้ามา” เวสตันกล่าวก่อนจะหมุนตัวเดินหายเข้าไปในบ้าน แรนซัมสังเกตเห็นที่จะเดินตามไปด้วย แต่ตีไวน์รับรองต่อเขาว่าเวสตันตั้งใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้เจอเขา แม้จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าอีกฝ่ายโกหกหน้าตาย แต่ความปรารถนาที่จะได้หยุดพักและดื่มอะไรสักหน่อยของแรนซาก็กำลังเอาชนะความลังเลใจของเขา แรนซัมเดินตามตีไวน์และแฮร์รี่เข้าไปในบ้าน ครู่หนึ่งให้หลัง แรนซาก็ได้ไปนั่งอยู่บนเก้าอี้นวมตัวใหญ่ระหว่างรอให้ตีไวน์ไปเอาเครื่องดื่มมาเสิร์ฟ

บทที่ 2

ห้องที่เจ้าบ้านพาเขาไปนั่งพักนั้นมีลักษณะที่ผสมผสานกันอย่างประหลาดระหว่างความหรูหรากับความซอมซ่อ หน้าต่างถูกปิดเอาไว้และไร้ม่านประดับ พื้นห้องไม่ได้ปูพรมวางระเกะระกะไว้ด้วยกล่องใส่ของ ซีเลื่อยไม้ กระจกหนังสือพิมพ์และรองเท้าบูท ขณะที่บนวอลเปเปอร์ก็ปรากฏรอยต่างที่แสดงรูปร่างของกรอบรูปภาพและเครื่องเรือนที่เคยตั้งอิงหรือแขวนอยู่บนกำแพง อีกทางหนึ่ง แก้วอันวมสองตัวที่ตั้งอยู่ในห้องก็เป็นแบบที่ราคาแพงที่สุด บนโต๊ะตัวเล็กที่ตั้งอยู่ระหว่างแก้วอันวมสองตัวนี้ก็อุดมไปด้วยสิ่งละอันพันละน้อย อย่างซิการ์ เปลือกหอยนางรมและขวดแชมเปญเปล่า วางอยู่ปะปนกับกระป๋องนมข้นและกระป๋องปลากระป๋องเปิดแล้ว พวงด้วยถ้วยชามตุก ๆ เศษขนมปัง ถ้วยน้ำชาที่มีน้ำชาเทไว้ครึ่งค่อนถ้วยและกันบูหรือแช่ลอยฟองอยู่เต็ม

เจ้าบ้านดูเหมือนจะเดินออกไปได้นานพอสมควรแล้ว ระหว่างนั้น แรนซัมก็ยกย้อนกลับไปเกี่ยวกับดีไวน์ แรนซัมรู้สึกถึงความรังเกียจที่คนเรามักจะรู้สึกกับใครสักคนที่เราเคยชื่นชอบเป็นช่วงระยะเวลาสั้น ๆ สมัยเด็กก่อนที่ความรู้สึกดังกล่าวจะเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นเมื่อเราโตขึ้น สมัยนั้นดีไวน์มีโอกาสเรียนเกี่ยวกับมุกตลกจำพวกล้อเลียนความรู้สึกหรือแนวคิดโบราณ คร่ำครึของคนรุ่นเก่าก่อนคนอื่นในรุ่นแค่มิเกีส์ป์ดาท์ แล้วเขาก็จำเอามาเล่นกับเพื่อนร่วมรุ่น เป็นเวลานานหลายสัปดาห์ที่เขาสร้างความประทับใจ

ให้ทุกคนด้วยการพูดถึงหัวข้ออย่างที่ว่าที่เราจากมา, เกมเล่นคน ไปจนถึง
 ภาระของคนขาวและไม้ตรง⁵ และนั่นก็รวมถึงแรนซัมด้วย แต่ก่อนที่เขาจะ
 เรียนจบจากวีเดนฮอว์ แรนซัมก็เริ่มรู้สึกแล้วว่าดีไวน์เป็นคนน่าเบื่อ และ
 พอไปอยู่ที่เคมบริดจ์เขาก็เลยเป็นฝ่ายหลีกเลี่ยงดีไวน์โดยสิ้นเชิง แค่มอง
 แล้วนึกสงสัยอยู่ห่าง ๆ ว่าด้วยเหตุใดใครสักคนที่ชอบทำตัวฉูดฉาด—และ
 แฉมยัง—ดีแต่เลียนแบบชาวบ้านถึงประสบความสำเร็จได้ขนาดนี้ จากนั้น
 มีเรื่องลึกลับของการที่ดีไวน์ได้รับเลือกเข้ารับทุนที่เลสเตอร์ รวมทั้งเรื่อง
 ลึกลับเกี่ยวกับฐานะที่ร่ำรวยขึ้นเรื่อย ๆ ของเขา หลังจากนั้นเขาก็เลิกเรียน
 ออกจากเคมบริดจ์แล้วมุ่งสู่ลอนดอน และดูเหมือนว่าจะไปทำอะไรสักอย่าง
 “อยู่ในเมือง” เพื่อนร่วมรุ่นจะได้ยินข่าวคราวเกี่ยวกับเขาบ้างเป็นบางครั้ง
 บางคราว โดยผู้เล่ามักจะสรุปลงด้วยคำพูดอย่าง “โคตรฉลาดเลย เจ้า
 ดีไวน์ ตามแบบของมันละนะ” หรือไม่ก็กล่าวอย่างเสียใจน้อย ๆ “ฉันยังง
 ไม่หายว่าไอ้หมอนั้นมันไปถึงขั้นนั้นได้อย่างไร” เท่าที่แรนซัมพอจะบอกได้จาก
 บทสนทนาสั้น ๆ ในสวนหลังบ้านเมื่อครู่ เพื่อนร่วมรุ่นของเขาคนนี้แทบจะ
 ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปมากเท่าใดนัก

ความคิดของเขาถูกขัดจังหวะด้วยประตูที่เปิดออกมา ดีไวน์เดินเข้า
 มาในห้องตามลำพัง ประคองถาดที่รองขวดวิสกี้และแก้ว ก้มกระบอก
 โขดอีกอัน

⁵ Dear Old Place, Playing the Game, the White Man's Burden, Straight Bat ทั้งหมดเป็นบทกวีสมัยเก่า แปลโดย
 ดัดแปลงชื่อให้สะดวกและให้หมายเหตุเอาไว้กำกับ โดยไม่ได้อธิบายเพิ่มเพราะไม่มีผลกระทบต่อเนื้อเรื่อง

“เวสตันกำลังหาอะไรให้คุณกิน” เขากล่าวขณะที่วางถาดที่เขาถือมาลงบนพื้นข้าง ๆ แก้วน้ำที่แรนซัมนั่ง ก่อนจะคว้าขวดขึ้นมาตั้งท่าเปิดแรนซัม—ซึ่งตอนนี้หิวน้ำมาก ๆ—สังเกตว่าเจ้าบ้านผู้นี้เป็นคนแบบที่น่ารำคาญ ประเภทที่พอปากพูดอะไรสักอย่างแล้วมือก็จะลืมห่างไปด้วย ดีไวน์กำลังใช้ปลายแหลม ๆ ของสว่านเปิดจุกขวดแกะแผ่นฟอยล์สีเงินที่หุ้มจุกไม้ก๊อกเอาไว้ก่อนจะหยุดมือเพื่อเงยหน้าขึ้นมาถาม:

“คุณทำอิท่าไหนถึงมาโผล่ที่บ้านนอกห่างไกลอย่างที่นี่ได้ละเนี่ย”

“ผมกำลังท่องเที่ยวด้วยการเดินแบกเป็นนะ” แรนซัมตอบ “คืนก่อนก็แวะพักนอนที่สโตน อันเดอร์วู้ด แล้วก็หวังว่าคืนนี้จะได้แวะพักที่แนตเตอร์บี แต่ที่นั่นดันไม่รับแขกซะงั้น ผมก็เลยกำลังย่ำต๊อกต่อไปยังสเตอร์ริก”

“พระเจ้า!” ดีไวน์ร้องออกมา ถือสว่านเปิดจุกขวดค้างนิ่งอยู่ในมืออย่างนั้น “ที่ทำนี้ได้เงินหรือเปล่า หรือว่าชอบทรมาณตีตัวเองเอามัน”

“ก็ต้องทำเพื่อความเพลิดเพลินอยู่แล้วสิ” แรนซัมตอบ สายตาจับจ้องไม่ห่างจากขวดที่ยังไม่ถูกเปิดเสียที

“พอจะอธิบายให้คนที่ไม่ได้เล่นอะไรแบบนี้เข้าใจได้มั๊ยว่ามันน่าสนุกตรงไหน” ดีไวน์ถาม ฟันสดีได้มากพอจะดึงฟอยล์หุ้มจุกขวดออกมาหน่อยนึง

“มันก็อธิบายยากนะ อันดับแรกเลย ผมก็ชอบเดินอยู่แล้ว”

“พระเจ้า! คุณน่าจะชอบเข้าร่วมกองทัพแน่ เงินมาร์ชร้องเพลงรอบค่ายอะไรแบบนั้น ใช่มะ”

“ไม่ ไม่ใช่เลย ตรงกันข้ามเลยกับที่ทหารเขาวิ่งกัน วัตถุประสงค์ของการเดินของทหารคือคุณจะไม่มีวันได้อยู่ตามลำพังและไม่สามารถเลือกได้ว่าคุณจะไปที่ไหนหรือจะไปเดินอยู่ตรงไหนของถนน เวลาแบกเป้เดินเที่ยวนี้ คุณตัดขาดจากทุกสิ่งทุกอย่างโดยสิ้นเชิง คุณจะหยุดตรงไหนก็ได้ และไปต่อเมื่อไหร่ก็ได้ ระหว่างที่คุณแบกเป้เดินเที่ยวไปนั้น คุณไม่ต้องใส่ใจอะไรใครทั้งสิ้นและไม่ต้องถามความเห็นใครทั้งสิ้นนอกจากตัวเอง”

“จนกระทั่งคืนหนึ่งคุณเดินเข้าโรงแรมที่พักแล้วก็เจอกับโทรเลขรออยู่ ใจความว่า ‘กลับมาเดี๋ยวนี้ละ’ ” ดีไวน์ตอบ ดิงฟอยล์หุ้มจุกขวดออกมาได้ในที่สุด

“จะเป็นแบบนี้ก็ต่อเมื่อคุณโง่พอที่จะทิ้งที่อยู่จุดหมายปลายทางเอาไว้ให้คนอื่นรู้ล่วงหน้าแล้วก็เดินทางไปตามกำหนดการที่ว่าเท่านั้นแหละ! อย่างเร็วที่สุดที่ผมจะเจอคือมีใครสักคนประกาศออกกฤษฎีกาหมา รบกวอดอกเตอร์เอลวิน แรนซัม ซึ่งเชื่อว่ากำลังเดินอยู่ที่ไหนสักแห่งแถวภาคกลาง ช่วยติดต่อกลับบ้านได้มั้ยคร้าบ”

“ผมเริ่มจะเข้าใจแนวคิดของคุณละ” ดีไวน์ตอบ ขณะที่มือก็หยุดการควงสว่านดิงจุกก็ออกออกมา “ถ้าคุณทำธุรกิจอะไรสักอย่างก็คงทำแบบนี้ไม่ได้หรอก คุณนี่ช่างโชคดีเสียจริง! แต่อยู่ ๆ คุณจะหายตัวไปเฉย ๆ แบบนั้นได้เหรอ ไม่มีภรรยา ไม่มีลูก ไม่มีพ่อแม่ชรารออยู่ที่บ้านหรือยังไง”

“มีแค่น้องสาวคนเดียว แต่งงานแล้วอยู่อินเดีย แล้วอีกอย่าง ผมเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย ซึ่งอาจารย์มหาวิทยาลัยในช่วงวันหยุดยาวก็เหมือน ๆ กับสิ่งมีชีวิตที่ไม่มีตัวตนอยู่โดยสิ้นเชิงสักอย่างนั้นแหละ อย่างที่คุณน่าจะจำได้ ทางวิทยาลัยไม่รู้และไม่สนหรอกว่าบรรดาอาจารย์จะไปทำอะไรอยู่ที่ไหนกันบ้างช่วงปิดเทอม และที่แน่ ๆ คือไม่มีใครรู้”

ในที่สุดजूไม้ก็อกก็ถูกดึงออกจากขวดพร้อมเสียงดังขึ้นใจ

“พอเมื่อไหร่ก็บอกนะ” ดีไวน์กล่าวระหว่างรินเหล้าใส่แก้วให้ แรนซัม “แต่ผมมั่นใจว่ามันต้องมีข้อแม้อยู่ตรงไหนสักแห่งบ้างสิ คุณจะบอกผมจริง ๆ หรือว่าไม่มีใครรู้ว่าตอนนี้คุณอยู่ที่ไหน หรือจะกลับเมื่อไหร่ และไม่มีใครสามารถติดตามหาคุณได้”

แรนซัมพยักหน้าตอบตอนที่ดีไวน์—ซึ่งยกกระบอโกโซดาขึ้นมาจะรินให้—อยู่ ๆ ก็สบลออกมา “เวร โซดาหมดเหอเนี่ย” เขากล่าว “คุณกินแบบผสมน้ำแทนได้มัย ผมจะเอาแก้วไปเทน้ำให้จากที่ห้องครัว เอาเยอะแค่นี้ดีล่ะ”

“ใส่มาให้เต็มแก้วเลยก็ได้ครับ”

อีกไม่กี่นาทีให้หลัง ดีไวน์ก็เดินกลับมาและยื่นแก้วเครื่องดื่มที่ แรนซัมรอมานานให้เขา แรนซัมจิบเหล้าผสมน้ำเข้าไปครึ่งค่อนแก้ว ถอนหายใจอย่างพึงพอใจ ก่อนเอ่ยปากทักระหว่างที่วางแก้วลง ว่าตัวเลือกสถานที่ที่อยู่ของดีไวน์ช่างแปลกประหลาดพอ ๆ กับตัวเลือกกิจกรรมช่วงวันหยุดยาวของเขานั้นแหละ

“จริง” ดีไวน์ยอมรับ “แต่ถ้าคุณได้รู้จักกับเวสตัน คุณจะตระหนักว่ามันมีปัญหาไม่น้อยกว่าที่จะติดตามเขาไปยังที่ที่เขาต้องการจะไป แทนที่จะมานั่งเถียงกับเขา เขาเป็นพวกที่เรียกได้ว่าเป็นร่วมงานหัวแข็งนะ”

“เพื่อนร่วมงาน?” แรนซัมถามไถ่

“ในแง่หนึ่ง” ดีไวน์ตัวต้วตอยตาไปมองประตู ลากเก้าอี้เข้ามาใกล้ แรนซัม ก่อนกล่าวต่อด้วยน้ำเสียงเหมือนกำลังเผยความลับ “เขาเป็นคนดีใช้ได้นั่นแหละ แล้วก็ฟังแล้วเหยียบไวนะ ตอนนี่ผมกำลังออกทุนให้เขาดำเนินการทดลองอยู่ โครงการวิจัยจำพวกเพื่อความก้าวหน้าและประโยชน์ของมนุษยชาติอย่างที่พวกสายวิทย์ชอบประกาศกันนั่นแหละ แต่มันมีประโยชน์เชิงอุตสาหกรรมแฝงอยู่ด้วย

ระหว่างที่ดีไวน์กำลังพูดอยู่นั้นอะไรสักอย่างที่แปลกอย่างยิ่งเกิดขึ้นกับแรนซัม ในตอนแรกแรนซัมรู้สึกว่าคุณพูดของดีไวน์มันเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาเขาแปลก ๆ ในหูของแรนซัม คำพูดที่เขาได้ยินคือดีไวน์บอกว่าเขากำลังจะตั้งโรงงานอุตสาหกรรมแต่หากการทดลองที่เหมาะสม ๆ ทำที่ลอนดอนไม่ได้

จากนั้นแรนซาก็ตระหนักว่าไม่เพียงคำพูดของดีไวน์จะฟังไม่รู้เรื่องแต่ยังฟังไม่ค่อยได้ยินอีกด้วย เพราะในตอนนี้อยู่เหมือนดีไวน์จะนั่งอยู่ห่างจากเขามาก ห่างสักไมล์หนึ่งเห็นจะได้ ถึงอย่างนั้นแรนซาก็ยังมองเห็นภาพของอีกฝ่ายได้อย่างชัดเจนเหมือนเวลามองผ่านกล้องส่องทางไกลกลับด้าน ดีไวน์นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวจิ๋วจากระยะห่างสุดกู่ที่ว่า กำลังมองหน้า

แรนซัมด้วยสีหน้าอย่างใหม่ที่ผุดขึ้นมา สีหน้าของความรู้สึกลำบากใจ แรนซัมพยายามจะขยับตัวจากเก้าอี้ แต่พบว่าเขาสูญเสียอำนาจควบคุมร่างกายไปโดยสิ้นเชิง เขารู้สึกค่อนข้างสบายพอสมควร แต่ขณะเดียวกันก็ รู้สึกราวกับว่าแขนขาของเขาถูกรัดด้วยผ้าพันแผลแน่นเข้ากับเก้าอี้นวม ขณะที่หัวของเขาถูกคิ่มนีบเอาไว้ เป็นคิ่มนุ่มนวมนิ่มกำลังดีแต่กระนั้นก็ ปีบแน่นไม่ยอมปล่อย แรนซัมไม่รู้สึกกลัวสักนิด แม้สติที่ยังหลงเหลืออยู่ บอกตัวเองว่าเขาควรจะรู้สึกกลัวและความกลัวก็กำลังฟูขึ้นมาช้า ๆ ในหัว เขา จากนั้นเอง ห้องทั้งห้องก็ค่อย ๆ มีตหายลับไปจากสายตา

แรนซัมไม่มีวันมั่นใจได้เลยว่าความทรงจำช่วงต่อจากนั้นเกี่ยวพันอะไรบ้างหรือไม่กับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นและได้รับการบันทึกเอาไว้ในหนังสือเล่มนี้ หรือว่ามันเป็นแค่ภาพฝันเลื่อนลอยเป็นตุเป็นตะเท่านั้น ดูเหมือนว่าเขาและเวสตันและดีไวน์ต่างกำลังยืนอยู่ในสวนน้อย ๆ ที่มีกำแพงล้อมรอบ สวนแห่งนี้อยู่ใต้แสงแดดสว่างไสว แต่เหนือกำแพงขึ้นไปคุณจะไม่เห็นอะไรเลยนอกจากความมืดมิด ตอนนั้นพวกเขากำลังพยายามจะปีนข้ามกำแพงไปอีกฟาก และเวสตันหันมาขอให้พวกเขาช่วยกันเป็นฐานส่งเขาปีนขึ้นไป แรนซัมพยายามบอกเวสตันช้าแล้วช้าเล่าว่าอย่าปีนข้ามกำแพงไปนะเพราะว่ามันมืดเหลือเกินที่อีกฟาก แต่เวสตันยืนยันกรานจะข้ามไปให้ได้ และดังนั้นพวกเขาทั้งสามคนจึงตกลงที่จะปีนข้ามกำแพงไปด้วยกัน แรนซัมเป็นคนสุดท้ายที่ปีนขึ้นไปบนกำแพง เขาขึ้นไปนั่งคร่อมอยู่บนกำแพง ใช้เสื้อโค้ทปูรองเอาไว้ชั้นหนึ่งเพื่อกันเศษแก้ว

ที่ขอบกำแพงบาดเอา อีกสองคนกระโดดลงจากกำแพงลงไปสู่ความมืดอีก
 ฟากเรียบร้อยแล้ว แต่ก่อนที่แรนซัมจะกระโดดตามลงไปด้วย ประตูบาน
 หนึ่งบนกำแพง—ซึ่งพวกเขาไม่ทันสังเกตเห็นก่อนหน้า—เปิดออกมา
 ก่อนที่กลุ่มคนลักษณะแปลกประหลาดที่สุดที่เขาเคยเห็นมาจะเดินผ่าน
 ประตูเข้ามาในสวนพร้อมกับหิวปีกเวสต์ตันและดีไวน์มาด้วย คนประหลาด
 พวกนั้นวางร่างของเวสต์ตันและดีไวน์ไว้ในสวนก่อนจะเดินออกประตูหายลับ
 ไปในความมืด และถือประตูตามหลัง ส่วนแรนซัมยังนั่งอยู่บนยอด
 กำแพง ถึงไม่รู้สึกลัวตกกลัวอะไรแต่ก็เจ็บขาข้างขวา—ซึ่งห้อยอยู่นอก
 กำแพง—อยู่พอสมควร ขาข้างขวาของเขามันขาหนีบไปหมด ขณะที่ขา
 ข้างซ้ายของเขา รู้สึกเบาหวิว “มีหวังขาฉันได้ร่วงลงไปแน่ถ้าเกิดมันหย่อน
 ลงไปในความมืดมากกว่านี้” เขากล่าว จากนั้นแรนซาก็หันหน้าลงไปมอง
 ในความมืดก่อนถาม “พวกคุณเป็นใคร” และเหล่าคนประหลาดพวกนั้น
 น่าจะยังอยู่แถวนั้น เพราะพวกเขาร้องตอบกลับมาพร้อม ๆ กัน “ฮู้-ฮู้-ฮู้”
 ราวกับฝูงนกฮูก

จากนั้นแรนซาก็ตระหนักว่าเขาไม่ได้อยู่ในเงาดำมืด แต่ก็ทั้งเย็นทั้ง
 ซาและปวดหนีบ เพราะว่าเขานั่งพิงขาทับขาข้างนั้นมาเป็นเวลานาน และ
 ตระหนักด้วยว่าเขากำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ในในห้องที่จุดไฟสว่าง มีเสียงคน
 คุกกันอยู่ใกล้ ๆ เขาซึ่ง—อันเป็นอีกเรื่องที่แรนซัมตระหนัก—ดูเหมือนจะ
 ดำเนินมานานพอสมควรแล้ว ตอนนี้หัวของเขาค่อนข้างโล่งเบาได้ที่
 แรนซัมตระหนักว่าเขา น่าจะถูกวางยาไม่ก็สะกดจิต หรือไม่ก็ทั้งสองอย่าง